

StoryBazar
INTERVJU

“Rek 'Jaz bom postal vitez' je prerasel v 'Jaz bom postal igralec.'”

“ON JE
NAJBOLJŠI
IN PIKA”

Na terasi Mestnega gledališča ljubljanskega, od koder vse do Ljubljanskega gradu sega eden od najlepših pogledov na staro mestno jedro in kamor ravno ob popoldanski uri zaveje značilen vrvež s Čopove ulice, ob skodelici čaja spoznavam mladi talent gledaliških odrov, igralca **Filipa Samoborja**.

“Starša me produktivno komentirata in podajata nasvete, hkrati pa dopuščata vso prostost do zavračanja ali jemanja kritike v zakup,” mi pove o igralski tradiciji, ki se pretaka v njegovi krvi. Mama

Barbara Hieng Samobor, umetniška vodja MGL-ja, in oče Igor Samobor, ravnatelj ljubljanske Drame, dokazujeta, da njuno jabolko ni padlo daleč od drevesa.

Story: Filip, je bila izbira igralskega poklica zaradi staršev, vpetih v ta svet, podzavestno obvezna ali ste se v gledališče zaljubili po spletu drugačnih okoliščin? So spomini na prve obiske predstav še vedno živi?

Oče in mama sta imela, razumljivo, velik vpliv, vendar se anekdota o začetkih igralske strasti spleta okoli predstave Macbeth, v kateri je nekoč v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma zaigral moj oče. Na odru so imeli ogromno, čisto pravo obzidje, igrali so v pravih oklepih ter se mečevali in menda sem takrat dejal, da bom postal vitez. Rek 'Jaz bom postal vitez' je prerasel v 'Jaz bom postal igralec.' To je moja življenjska zgodba. No, pozneje sem viteza tudi dvakrat upodobil, med drugim meni najljubšega. Z razpletom situacije sem torej povsem zadovoljen. (smeh)

Story: Izživeli ste torej otroške želje. Kateri je ta, najljubši?

Mama mi je v rosnih letih brala zgodbo o Gralu, nenavadno srednjeveško besedilo francoskega pesnika Chretien de Troyesa, ki pripoveduje o vitezu Percevalu in njegovi zgodbi. Zame je postala majhna biblija, knjiga, ki jo ves čas prebiram in sem nad njo otroško navdušen.

Story: Nas navdušuje vaša uprizoritev v aktualnem komičnem muzikalu Trač ali Mnogo hrupa za nič, katerega jedro sta ples in živa godba. Glasba vam ni tuja, požete v bendu Jazz in the pants. Posluh torej imate, ste imeli težave pristaviti še koreografijo?

Peti lepo je eno, takoj ko pa ob tem še živahno iztegneš nogo postane to sapo jemajoča nova vrsta telovadbe. Z veliko plesnih vaj nas je skozi težke koreografije popeljal Miha Krušič, korepetitor Jože Salej pa nas je v sodelovanju z Davorjem Hercegom pripravil na petje. Dobil sem še dodatno spoštovanje do svetovnih ustvarjalcev muzikala, ki jim uspe združevati ti dve prvini.

Story: Radi plešete?

Na splošno počnem rad vse vrste umetnosti. Rad plešem v paru, naučil sem se nekaj malega električnega bugija, vendar nič

“Nimam nekega velenarča o tem, kaj hočem v življenju. Sem zelo 'frotav', kar se tega tiče.”

zares profesionalno.

Story: Mnogo hrupa za nič je sicer ena od najslavnejših Shakespearovih komedij, ki jo je Gašperju Tiču s ščepcem obrekovanja uspelo oviti v bolj sodobno podobo. Kakšna je bila vaša interpretacija zgodbe ob prvem prebiranju scenarija, ste se zabavali?

Sele po prebranem Gašperjevem besedilu, ki ga igramo, sem se lotil Shakespearove originalne različice. Priznam! Ob branju sem se strašansko zabaval in nasmejal. Je tako duhovit in poln 'žmohtnih', finih vicev ...

Story: Brez vašega Benedikta, jezikačevega lepota in neomajnega osvajalca, že ne bi bilo tako. Ste navdih pri upodobitvi jemali iz resničnih življenjskih in tudi ljubezenskih, seveda, prigod?

Pri upodabljanju lika vsekakor izhajam iz sebe. Vedno obstajajo podobnosti, a Benedikt je nekaj, kar jaz v resnici nisem. Vedno želim biti vljuđen, iščem ravnovesje, da ne bi bilo nikomur neprijetno. Strah me je, kaj si bodo mislili drugi. Benedikt pa ... je najbolj samozavestna oblika Filipa. Je nastopač, všeč je sebi in drugim. Je najboljši in pika.

Story: Se vam te sramežljivosti uspe otresti na odru, pred množico gledalcev?

Nastopanje je zabavno, je oblika posebne, druge pozicije. Veliko strahu mi vzame občutek igranja nekoga drugega. Veliko lažje je, če neko opazuje in si podoba ustvarja o upodobljenem liku, ki posledično ne leti neposredno nate, na igralca. Najhujša in najintimnejša oblika golote je biti viden takšen, kot si, in biti ocenjen kot nevreden. Nad tem nimamo nikakršnega nadzora. Malo me ščiti tudi to, da ste plačali karto in me tako ali tako morate gledati. (smeh)

Story: Je mogoče - čeprav ste vsi, z izjemo sestre, ki je ubrala študij prava, dejavni v gledališkem poklicu - v družini med seboj ohranjati objektivnost, kritičnost in nepristranskost?

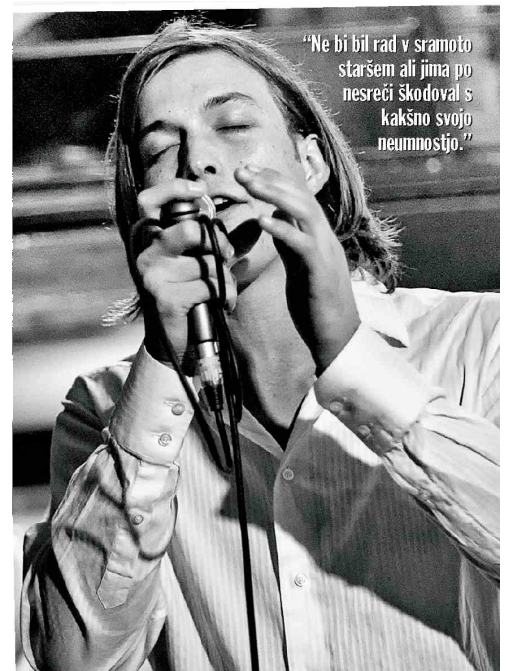
Občutek imam, da biti kritičen v današnjem času pomeni biti žaljiv, povsem nasprotno od tega, kar bi v resnici moralo pomeniti. Torej podati produktiven komentar. Starša me produktivno komentirata in podajata nasvete, hkrati pa dopuščata vso prostost do zavračanja ali jemanja kritike v zakup. No, sicer pa, tudi jaz njima občasno kaj povem ...

Story: Je to upoštevano ali naletite na 'gluha ušesa'?

Seveda, čeprav sta, kakor čudno se že sliši toliko višje postavljena od mene.

Story: Si vzameta čas za vaše premiere?

Vsekakor.

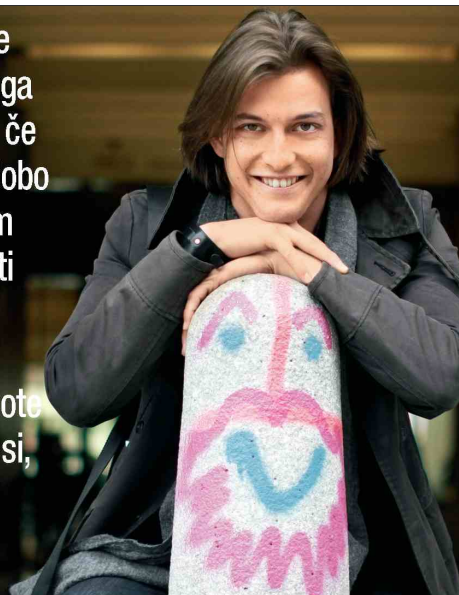

“Ne bi bil rad v sramoto staršem ali jima po nesreči škodoval s kakšno svojo neumnostjo.”

“Vsakršno večerno druženje s prijatelji ob pivu se dogaja tukaj, po vajah. Če splohi se.”

“Veliko strahu mi vzame občutek, da igram nekoga drugega. Veliko lažje je, če nekdo opazuje in si podoba ustvarja o upodobljenem liku, ki posledično ne leti neposredno nate, na igralca. Najhujša in najintimnejša oblika golote je biti viden takšen, kot si, in biti ocenjen kot nevreden.”

Story: Letos mineva 36 let, odkar se je vaš oče Igor pridružil članom slovenske Drame. Ste deležni nasvetov, tudi znanj, ki jih s študijem na Akademiji niste pridobili?

Pravzaprav se na Akademiji z dotično obrtjo spoprijemamo na splošno, raziskujemo ustvarjanje gledališča. Nekoč sva že imela priložnost stati skupaj na odru in bil je prvi ki mi je razložil, naj na odru lovim luč skrbim, da je reflektor neprestano obrnjen v moj obraz. In še številne podobne malenkosti. To so detajli, naše obrtne malenkosti in znanja starejših igralcev, ki postanejo plod bogatih, dolgoletnih izkušenj. Gledati takšne mojstre pri delu je v resnici najboljša šola.

Story: Se spopadate z očitki, da so vam poti zaradi priimka že tlakovane, da morda ne izkoristite svojega slovesa? Je pa res, da imamo mnogo igralskih dinastij in nadaljevati družinsko tradicijo pomeni nekaj povsem običajnega. Ne pozabimo na Valiče pa Cavazze in Šugmane ...

Ne vem, ali imam že toliko slovesa, a svoj položaj po najboljših močeh trudim upravičiti. Ne bi bil rad v sramoto staršem ali jima po nesreči škodoval s kakšno svojo neumnostjo. Morda se še toliko bolj trudim iz neprestanega strahu pred očitki, češ, uspeh ni zaslužen in krive so zveze.

Story: Kje se vidite čez nekaj let? Vam repertoar Mestnega gledališča ljubljanskega ustreza, ali vam je bližje Drama, morda celo otroško gledališče?

Nimam nekega velenarča o tem, kaj hočem v življenju. Sem zelo 'frfotav', kar se tega tiče. Želim si vsega dobrega, kar se bo znašlo na moji poti. Svoje delo rad opravljam, zato z gotovostjo trdim, da ostajam pri igralskem poklicu. Morda pa si bom na stara leta zaželel še kaj napisati in zrežirati.

Story: Ste 'frfotavi' tudi sicer ali je družabno življenje bolj na stranskem tiru?

Zaradi čez dan razporejenih vaj in gledaliških predstav je družabno življenje, razumljivo, malce zapostavljeno. Skoraj vsakršno večerno druženje s prijatelji ob pivu se dogaja tukaj, po vajah. Če sploh se. Ni pa spet tako hudo. Imam dva dobra prijatelja, s katerima ob vikendih igram badminton in klepetam ob pijači. Mogoče bi se jima kdaj pa kdaj lahko posvetil malo bolj, pa mi zagotavljata, da je 'že v redu'.

“Benedikt je najbolj samozavestna oblika Filipa.”

Eden od njiju je sicer zvest bralec vaše revije, zato izkoriščam priložnost: “Živijo, Dane!” **Story:** Cas namenjate tudi omenjenemu bendu, ki ga sestavlja kar devet članov. Je bolj za 'gušt' ali mu dopuščate možnost, da preraste v nekaj večjega, resnejšega?

Ob natrpanem gledališkem urniku - in trkam na les, da tako tudi ostane - težko uskladim več kot vajo na teden ali dva. Člani Jazz in the pants smo z vseh vetrov, nekateri celo študirajo v tujini. Veliko usklajevanja je potrebnega, da se dobimo 'na kup' in občasno priredimo kakšen koncert. Skratka, to je moje malo domače veselje.

Story: Ljubiteljem katerih zvrsti ste pisani na kožo?

Popa, funka in gipsy swinga, iz katerega večinsko izvirajo tudi naši avtorski komadi.

Story: Pa vam, kaj vam diši?

Ameriški rock bend Tool, na primer. Običajno, ko so žurke v razplamtenju, me prijatelji prosijo, naj pristavim še kakšen svoj komad, češ: “Saj smo dobro razpoloženi, boš pokazal, kaj ti je všeč.” Vedno odvrnem, da si tega ne želijo, a vztrajajo, dokler ne zavrtim nečesa svojega. Že čez nekaj trenutkov se najde nekdo, ki reče: “A tistega ste že slišali?” In zamenja komad. Ja, moj okus je zelo zabaven. (smeh)

Napisala Neja Drozg
Fotografije Goran Antley, osebni arhiv